

Kildestoff til *Arbeidshefte for tjenestemøtet*

1.–7. MAI

SKATTER FRA GUDS ORD | 2. KRØNIKE-BOK 17–19

«Ha samme syn på andre som Jehova har»

w17.03 24 avsn. 7

Lærer du av bibelske eksempler?

⁷ La oss nå se på Asas sønn Jehosjafat. Han hadde mange fine egenskaper. Når Jehosjafat stolte på Jehova, gjorde han mye godt. Men han tok også noen ukloke avgjørelser. Han ordnet det for eksempel slik at sønnen hans giftet seg med datteren til den onde kong Akab. Og han ble med Akab i kampen mot syrerne til tross for at profeten Mikaja hadde advart ham mot det. I den kampen var det bare med nød og neppe at Jehosjafat unngikk å bli drept. (2. Krøn 18:1–32) Da han kom tilbake til Jerusalem, spurte profeten Jehu ham: «Er det den onde en skal hjelpe, og er det dem som hater Jehova, du skal elske?» – **Les 2. Krønikerbok 19:1–3.**

w15 15.8. 11–12 avsn. 8–9

Meditér over Jehovas varige kjærlighet

⁸ Jehova ønsker at vi skal kjenne ham som en som elsker oss og ser forbi våre ufullkommenheter. Han ser etter det gode i oss. (2. Krøn 16:9) Tenk for eksempel på tilfellet med Juda-kongen Jehosjafat. En gang handlet Jehosjafat uforstandig ved å si ja til å bli med Akab, Israels konge, i et felttog mot syrerne for å gjenerobre Ramot-Gilead. Fire hundre falske profeter forsikret den onde Akab om at han ville lykkes, men Jehovas sanne profet Mikaja forutsa at han helt sikkert ville lide nederlag. Akab døde i slaget, og det var bare så vidt Jehosjafat

berget livet. Da han vendte tilbake til Jerusalem, ble han irettesatt av Jehu, sønn av Hanani, for at han hadde alliert seg med Akab. Jehu sa likevel til Jehosjafat: «Det [er] blitt funnet gode ting hos deg.» – 2. Krøn 18:4, 5, 18–22, 33, 34; 19:1–3.

⁹ Tidlig i sin regjeringstid hadde Jehosjafat bestemt at fyrster, levitter og prester skulle reise gjennom alle byene i Juda for å undervise folket i Jehovas lov. Kampanjen var så vellykket at folk i de omkringliggende nasjonene begynte å frykte Jehova. (2. Krøn 17:3–10) Ja, Jehosjafat hadde gjort noe tåpelig ved å alliere seg med Akab, men Jehova var ikke blind for de gode tingene han hadde gjort. Denne bibelske beretningen minner oss om at Jehova vil ha varig kjærlighet til oss til tross for våre ufullkommenheter hvis vi helhjertet går inn for å glede ham.

Åndelige perler

w17.03 20 avsn. 10–11

Tjen Jehova med et helt hjerte!

¹⁰ Asas sønn Jehosjafat «vandret på sin far Asas vei». (2. Krøn 20:31, 32) Hva betyr dette? I likhet med sin far oppfordret Jehosjafat folket til å søke Jehova. Han gjorde det ved å organisere en undervisningskampanje der man brukte «boken med Jehovas lov». (2. Krøn 17:7–10) Han drog til og med inn i tistammeriket Israel, til dem som bodde i Efraims fjellområde, for å «føre dem tilbake til Jehova». (2. Krøn 19:4) Jehosjafat var en konge «som søkte Jehova av hele sitt hjerte». – 2. Krøn 22:9.

¹¹ Vi kan alle være med på den store undervisningskampanjen som Jehova har satt i gang i vår tid. Har du som mål at du hver måned skal undervise andre i Guds Ord og

prøve å gi dem lyst til å tjene Gud? Hvis du anstrenger deg, kan du med Jehovas hjelp kanskje klare å starte et bibelstudium. Er dette et mål du nevner i bønnene dine? Er du villig til å studere med noen, selv om det kan bety at du må bruke noe av fritiden din? Og akkurat som Jehosjafat drog til Efraims område for å hjelpe mennesker der til å vende tilbake til den sanne tilbedelse, kan vi ta initiativet til å hjelpe dem som har blitt uvirksomme. I tillegg vil de eldste besøke og tilby hjelp til ekskluderte som bor i menighetens distrikt, og som kanskje har sluttet med sin urette handlemåte.

8.-14. MAI

SKATTER FRA GUDS ORD | 2. KRØNIKE-BOK 20-21

«Tro på Jehova deres Gud»

w14 15.12. 23-24 avsn. 8

Vi må stå sammen nå som enden nærmer seg

⁸På kong Jehosjafats tid stod Guds folk overfor en mektig fiende, «en stor folkemengde» fra områder omkring dem. (2. Krøn 20:1, 2) Guds tjenere prøvde ikke å beseire fienden på egen hånd. Isteden vendte de seg til Jehova. (**Les 2. Krønikesk 20:3, 4.**) Og det gjorde de ikke hver for seg, slik den enkelte fant for godt, men de samlet seg. Bibelen sier: «Hele tiden stod alle de som tilhørte Juda, framfor Jehova, også deres små barn, deres hustruer og deres sønner.» (2. Krøn 20:13) Både unge og gamle viste tro og fulgte forent Jehovas instruksjoner, og Jehova beskyttet dem mot fienden. (2. Krøn 20:20-27) Er ikke dette et godt eksempel på hvordan vi som Guds folk bør møte utfordringer?

w21.11 16 avsn. 7

Dere nygifte, la tjenesten for Jehova være det viktigste i livet deres

⁷Jehova talte til Jehosjafat gjennom en levitt som het Jahasiel. Jehova sa: «Still dere opp, stå stille og se hvordan Jehova redder dere.» (2. Krøn 20:13-17) Det var en uvanlig krigsstrategi! Men instruksene kom ikke fra et menneske, de kom fra Jehova. Jehosjafat stolte helt og fullt på sin Gud og gjorde som han fikk beskjed om. Da han og folket dro ut for å møte fienden, plasserte han ubevæpnede sangere forrest, ikke de dyktigste soldatene. Jehova sviktet ikke Jehosjafat, men sørget for at fiendehæren ble utslettet. – 2. Krøn 20:18-23.

Åndelige perler

it-1 1097 avsn. 2-3

Jehoram

Jehoram vandret ikke på sin fars, Jehosjafats, rettferdige veier, noe som i hvert fall delvis skyldtes hans hustrus, Ataljas, dårlige innflytelse. (2Kg 8:18) Jehoram myrdet ikke bare sine seks brødre og noen av Judas fyrster, men han vendte også sine undersåtter bort fra Jehova og fikk dem til å tilbe falske guder. (2Kr 21:1-6, 11-14) Hele hans regjeringstid var preget av indre og ytre stridigheter. Først gjorde Edom og deretter Libna opprør mot Juda. (2Kg 8:20-22) I et brev til Jehoram advarte profeten Elia: «Jehova [tilføyer] ditt folk og dine sønner og dine hustruer og all din eiendom et hardt slag. Og du vil bli rammet av mange sykdommer, av sykdom i dine innvoller, inntil dine innvoller kommer ut på grunn av sykdommen, som varer ved dag etter dag.» – 2Kr 21:12-15.

Og slik gikk det. Jehova tillot at araberne og filisterne invaderte landet og tok Jehorams hustruer og sønner til fange. Bare Jehorams yngste sønn, Jehoakas (også kalt Akasja), lot Jehova unnsnippe, og dette var bare på grunn av pakten om Riket som han hadde sluttet med David. «Etter alt dette plaget Jehova ham [Jehoram] med en uhelbredelig sykdom i hans innvoller.» Da det var gått to år, 'kom hans innvoller ut', og til slutt døde han. Slik gikk denne onde mannen bort, «uten å være ønsket». Han ble begravet i Davidsbyen, «men ikke i kongenes gravsteder». Hans sønn Akasja ble konge i hans sted. – 2Kr 21:7, 16–20; 22:1; 1Kr 3:10, 11.

15.–21. MAI

SKATTER FRA GUDS ORD | 2. KRØNIKE-BOK 22–24

«Jehova belønner modige handlinger»

w09 1.4. 24 avsn. 1–2

Jehoasj forlot Jehova fordi han fikk dårlige venner

DET var en forferdelig tid i Jerusalem, den byen hvor Guds tempel stod. Kong Akasja var akkurat blitt drept. Det er vanskelig å forstå det Akasjas mor, Atalja, da gjorde. Hun sørget for at sønnene til Akasja – hennes egne barnebarn – ble myrdet! Vet du hvorfor? – For at hun skulle kunne herske i stedet for en av dem.

Men ett av Ataljas barnebarn, Jehoasj, som bare var baby, ble reddet, og det visste ikke bestemoren hans noe om. Har du lyst til å vite hvordan han ble reddet? – Babyen hadde en tante som het Jehosjeba, og hun gjemte Jehoasj i Guds tempel. Hun kunne gjøre det fordi hun var gift med øverste-

presten Jehojada. Sammen passet de på at Jehoasj hadde det trygt og godt.

w09 1.4. 24 avsn. 3–5

Jehoasj forlot Jehova fordi han fikk dårlige venner

Jehoasj ble holdt gjemt i templet i seks år. Der fikk han lære alt om Jehova Gud og om hans lover. Til slutt, da Jehoasj var sju år, gjorde Jehojada noe bestemt for at Jehoasj skulle bli konge. Vil du vite hva han gjorde, og hva som hendte med bestemoren til Jehoasj, den onde dronning Atalja? –

Jo, nå skal du høre. Jehojada kalte i hemmelighet til seg de spesielle livvaktene som kongene i Jerusalem hadde den gangen, og fortalte dem at han og hans kone hadde reddet den lille sønnen til kong Akasja. Og så lot Jehojada livvaktene få se Jehoasj, og de forstod at det var han som hadde rett til å herske. Deretter fikk de vite hva de skulle gjøre.

Jehojada førte Jehoasj ut og kronet ham til konge. Da begynte folket «å klappe i hendene og si: 'Leve kongen!」 Livvaktene stilte seg rundt Jehoasj for å beskytte ham. Da Atalja hørte at folket ropte av glede, kom hun løpende og protesterte på det som skjedde. Men Jehojada gav befaling om at livvaktene skulle drepe henne. – 2. Kongebok 11:1–16.

it-1 233 avsn. 1

Begravelse, gravsteder

Den rettferdige øverstepresten Jehojada ble æret med en begravelse «i Davidsbyen sammen med kongene». Han er, så vidt man vet, den eneste som ikke var av kongelig byrd, som ble vist en slik ære. – 2Kr 24:15, 16.

Åndelige perler

it-2 720 avsn. 19

Sakarja

12. Sønn av øverstepresten Jehojada. Etter Jehojadas død vendte kong Jehoasj seg bort fra den sanne tilbedelse og lyttet til dårlige råd i stedet for å høre på Jehovas profeter. Sakarja, som var Jehoasjs fetter (2Kr 22:11), advarte folket kraftig, men i stedet for å vise anger steinet de ham i forgården til templet. Sakarjas siste ord før han døde, var: «Måtte Jehova se det og kreve det tilbake.» Denne profetiske bønne ble hørt, for Syria voldte Juda stor skade, og dessuten ble Jehoasj selv drept av to av sine tjenere «på grunn av presten Jehojadas sønners blod». Den greske oversettelsen *Septuaginta* og den latinske oversettelsen *Vulgata* sier at Jehoasj ble drept som hevn for Jehojadas «sønns» blod. Den massoretiske tekst og den syriske oversettelsen *Peshitta* bruker imidlertid flertallsformen «sønners». Dette er muligens for å framheve Jehojadas sønn Sakarjas opphøyde stilling og verdighet som både profet og prest. – 2Kr 24:17–22, 25.

22.–28. MAI

SKATTER FRA GUDS ORD | 2. KRØNIKE-BOK 25–27

«Jehova kan gi deg mye mer enn det»

it-1 1092 avsn. 7

Jehoasj

Jehoasj leide også ut 100 000 av sine soldater til Judas konge for at de skulle hjelpe ham i kampen mot edomittene. På grunn av et råd fra «en mann fra den sanne Gud» ble de imidlertid sendt hjem igjen, og selv

om de i forveien hadde fått 100 talenter sølv (4,5 mill. kr), ble de vrede da de ble sendt hjem, sannsynligvis fordi de da gikk glipp av den delen av byttet som de hadde regnet med å få. Da de hadde vendt hjem, plyndret de derfor byer i det sørlige riket, fra Samaria (kanskje deres operasjonsbase) til Bet-Horon. – 2Kr 25:6–10, 13.

w21.08 30 avsn. 16

Hvordan kan vi 'smake' på Jehovas godhet?

16 *Vær villig til å ofre noe for Jehova.* Vi trenger ikke å ofre alt vi liker, for å kunne glede Jehova. (Fork 5:19, 20) Men hvis vi velger å la være å gjøre mer i tjenesten for Jehova bare fordi det er ting vi ikke har lyst til å ofre, kan det være at vi gjør den samme feilen som mannen i en av Jesu illustrasjoner. Han arbeidet hardt for å få et komfortabelt liv, men brydde seg ikke om Gud. (**Les Lukas 12:16–21.**) Christian, en bror i Frankrike, sier: «Når jeg skulle velge hva jeg ville bruke tid og krefter på, var det ikke Jehova og familien min som kom først.» Han og kona hans bestemte seg for å begynne som pionerer. Men for å nå det målet måtte de si opp jobbene sine. For å forsørge seg startet de et lite renholds-firma, og de lærte seg å være fornøyde selv om de hadde mindre penger. Var det verdt ofrene? Christian sier: «Nå føles tjenesten mer meningsfylt, og det gir utrolig stor glede å se gjenbesøk og dem vi studerer med, lære om Jehova.»

Åndelige perler

w07 15.12. 10 avsn. 1–2

Har du en åndelig mentor?

DA USSIA bare var 16 år, ble han konge i det sørlige Juda-riket. Han regjerte i over

50 år, fra siste del av 800-tallet til begynnelsen av 700-tallet fvt. Fra ung alder «fortsatte [han] å gjøre det som var rett i Jehovas øyne». Hva var det som påvirket ham til å følge en rettskaffen kurs? Den historiske beretning lyder: «[Ussia] var stadig innstilt på å søke Gud i Sakarjas dager, han som lærte folket frykt for den sanne Gud; og i de dager da han søkte Jehova, gav den sanne Gud ham framgang.» – 2. Krønikebok 26:1, 4, 5.

Vi vet ikke så mye om Sakarja, kongens rådgiver, bortsett fra det som sies i denne beretningen i Bibelen. Men ettersom han lærte folket og den unge kongen «frykt for den sanne Gud», vet vi at han påvirket Ussia til å gjøre det som var rett. *The Expositor's Bible* skriver at Sakarja åpenbart var «en mann som hadde god kjennskap til de hellige Skrifter og var rik på åndelig erfaring og i stand til å formidle sin kunnskap til andre». En bibelkommentator trakk denne slutningen angående Sakarja: «Han var fortrolig med profetiene og ... var en intelligent, from og god mann, og det ser ut til at han øvde stor innflytelse på Ussia.»

29. MAI–4. JUNI

SKATTER FRA GUDS ORD | 2. KRØNIKEBOK 28–29

«Du kan tjene Jehova til tross for en vanskelig oppvekst»

w16.02 14 avsn. 8

Etterlign Jehovas nære venner

⁸ I motsetning til Rut var Hiskia født inn i en nasjon som var innviet til Jehova. Men ikke alle israelitter levde opp til den innvielsen. Faren til Hiskia, kong Akas, er et

eksempel på det. Denne onde mannen fikk folket i Juda til å tilbe avguder, og han vanhelliget Jehovas tempel i Jerusalem. Akas fikk til og med noen av Hiskias brødre brent levende som ofre til en falsk gud. Hiskia må ha hatt en forferdelig barndom! – 2. Kong 16:2–4, 10–17; 2. Krøn 28:1–3.

w16.02 15–16 avsn. 9–11

Etterlign Jehovas nære venner

⁹ Hiskia kunne lett ha blitt en bitter og sint mann som vendte Gud ryggen. Noen som har opplevd mye mindre motgang, har tenkt at de har en gyldig grunn til å bli sinte på Jehova eller bitre på hans organisasjon. (Ordsp 19:3) Og noen er overbevist om at de på grunn av sin vanskelige familiebakgrunn er dømt til å leve et dårlig liv eller gjenta de feilene foreldrene deres har gjort. (Esek 18:2, 3) Er det riktig å tenke slik?

¹⁰ Hiskias liv viser at svaret på det spørsmålet er et klart nei! Det finnes aldri noen gyldig grunn til å bli bitter på Jehova, for det er ikke han som er årsaken til de onde tingene som rammer mennesker. (Job 34:10) Det er sant at foreldre kan ha sterk påvirkning på barna sine, enten god eller dårlig. (Ordsp 22:6; Kol 3:21) Men det betyr ikke at familiebakgrunnen vår avgjør hvilken retning livet vårt tar. Jehova har gitt oss alle en verdifull gave – evnen til å velge hva vi skal gjøre, og hvem vi skal være. (5. Mos 30:19) Hvordan brukte Hiskia denne gaven?

¹¹ Selv om Hiskia var sønn av en av de verste kongene i Judas historie, vokste han opp til å bli en av de aller beste. (**Les 2. Kongebok 18:5, 6.**) Påvirkningen fra faren var riktignok dårlig, men Hiskia kunne velge å bli påvirket av andre. Jesaja tjente

som profet på den tiden, og det gjorde også Mika og Hosea. Kong Hiskia må ha vært veldig interessert i de inspirerte uttalelsene til disse trofaste mennene og latt veiledningen og tilrettevisningen fra Jehova få synke ned i hjertet. Han begynte å rette opp de forferdelige tingene faren hans hadde gjort. Det gjorde han ved å rense templet, sørge for at det ble gjort soning for folkets synder, og ødelegge avgudsbilder i en intens, storstilt kampanje. (2. Krøn 29:1–11, 18–24; 31:1) Når han stod overfor skremmende utfordringer, som da assyrerkongen Sankerib truet med å angripe Jerusalem, viste Hiskia stort mot og stor tro. Han stolte på at Gud skulle redde byen, og han styrket folket ved det han sa, og ved sitt eksempel. (2. Krøn 32:7, 8) Da Hiskia senere trengte å bli korrigert fordi han ble stolt, ydmyket han seg og angret. (2. Krøn 32:24–26) Det er tydelig at Hiskia ikke lot bakgrunnen sin få ødelegge livet og framtiden hans. Han viste i stedet at han var Jehovas venn, og han er et godt eksempel for oss.

Åndelige perler

w12 15.2. 24 avsn. 6–25 avsn. 1

Natan – en lojal forsvarer av den rene tilbedelse

Som en trofast tilbeder av Jehova støttet Natan begeistret Davids plan om å bygge det første permanente senter for den rene tilbedelse på jorden. Men denne gangen gav Natan tydeligvis uttrykk for sin egen mening i stedet for å tale i Jehovas navn. Den natten gav Jehova ham befaling om å overbringe en annen beskjed til kongen: David skulle ikke bygge Jehovas tempel. En av Davids sønner skulle gjøre det. Men Jehova skulle slutte en pakt med David, slik

at Davids trone skulle bli «grunnfestet til uavgrenset tid». – 2. Sam 7:4–16.

Natans mening om hvem som skulle bygge templet, harmonerte ikke med Jehovas vilje. Men uten å murre godtok denne ydmyke profeten Guds hensikt og gikk inn for å fremme den. Han er virkelig et godt eksempel for oss hvis Jehova skulle irettesette oss på en eller annen måte. Det Natan senere gjorde som profet, viser at han fortsatte å ha Jehovas godkjennelse. Ja, det ser ut til at Jehova inspirerte Natan, og syn-seeren Gad, til å få David til å organisere 4000 musikere til tempeltjenesten. – 1. Krøn 23:1–5; 2. Krøn 29:25.

5.–11. JUNI

SKATTER FRA GUDS ORD | 2. KRØNIKE-BOK 30–31

«Det er bra for oss å komme på møtene»

it-1 943 avsn. 4

Hiskia

Hans nidkjærhet for den sanne tilbedelse. Hiskia viste sin nidkjærhet for tilbedelsen av Jehova like etter at han var kommet på tronen 25 år gammel. Det første han gjorde, var å åpne templet igjen og utbedre det. Så kalte han sammen prestene og levittene og sa til dem: «Nå ligger det meg på hjertet å slutte en pakt med Jehova, Israels Gud.» Dette var en troskapspakt; det var som om lovpakten, som fortsatt stod ved makt, men som var blitt tilside-satt, på ny ble innstiftet i Juda. Med stor handlekraft begynte han å organisere levittene med tanke på deres tjeneste og gjeninnførte visse ordninger med tanke på instrumentalmusikk og lovsang. Dette var

i måneden nisan, den måneden da påsken skulle feires, men templet og prestene og levittene var i en uren tilstand. Den 16. nisan var templet rensert og redskapene gjort i stand, slik at de igjen kunne brukes. Deretter skulle det frambæres et spesielt sonoffer for hele Israel. Først frambar fyrstene syndofre for riket, for helligdommen og for folket, og deretter frambar folket tusener av brennofre. – 2Kr 29:1–36.

it-1 943 avsn. 5

Hiskia

Ettersom man på grunn av folkets urenheter ikke kunne feire påsken til riktig tid, benyttet Hiskia den loven som tillot dem som var urene, å feire påsken en måned senere. Han kalte sammen folket ikke bare i Juda, men også i Israel ved å sende løpere med brev gjennom hele landet, «fra Be'er-Sjeba til Dan». Løperne ble møtt med spott av mange, men enkelte, især fra Asjer, Manasse og Sebulon, ydmyket seg og kom, og det gjorde også noen fra Efraim og Jissakar. Dessuten kom det mange ikke-israelitter som tilbad Jehova. Det var uten tvil vanskelig for dem fra det nordlige riket som fortsatt holdt fast ved den sanne tilbedelse, å komme til påsken. I likhet med sendebudene ville de møte motstand og bli latterliggjort, ettersom tistammeriket var i en forfallen tilstand, hadde sunket dypt ned i avgudsdyrkelse og hadde trusselen fra assyrerne hengende over seg. – 2Kr 30:1–20; 4Mo 9:10–13.

it-1 943 avsn. 6–7

Hiskia

Etter påsken holdt man de usyrede brøds høytid i sju dager under så stor glede at hele menigheten besluttet å la høytiden vare i sju dager til. Selv i så farefulle tider

hersket det på grunn av Jehovas velsignelse «stor glede i Jerusalem, for siden Salomos, Davids sønns, Israels konges, dager hadde det ikke skjedd noe slikt i Jerusalem». – 2Kr 30:21–27.

At det her var tale om en virkelig gjenopprettelse og gjenopplivelse av den sanne tilbedelse og ikke bare dreide seg om en samling som var kommet i stand på grunn av en forbigående oppstemthet, framgår av det som videre skjedde. Før de som hadde deltatt i feiringen av høytiden, vendte hjem, drog de ut og knuste de hellige støttene, rev ned offerhaugene og altrene og hogg ned de hellige pælene i hele Juda og Benjamin og til og med i Efraim og Manasse. (2Kr 31:1) Hiskia selv gikk foran ved å knuse den kobberslangen som Moses hadde laget, men som folket hadde gjort til et gudebilde og frambrakte offerryøk for. (2Kg 18:4) Etter den store høytiden sikret Hiskia at den sanne tilbedelse fortsatt ble opprettholdt, ved at han organiserte prestenes avdelinger og sørget for støtte til tempeltjenesten; han formante folket til å overholde Moselovens bestemmelser om tiende og det å gi førstegrøden til levittene og prestene, en oppfordring som folket helhjertet fulgte. – 2Kr 31:2–12.

Åndelige perler

w18.09 6 avsn. 14–15

«Nå vet dere dette – lykkelige er dere hvis dere gjør det»

¹⁴ En annen måte å vise ydmykhet på er å være en god lytter. I Jakob 1:19 står det at «hver og en skal være rask til å høre». Jehova er vårt beste eksempel når det gjelder dette. (1. Mos 18:32; Jos 10:14) Tenk over hva vi kan lære av den samtalen som er gjengitt i **2. Mosebok 32:11–14. (Les.)**

Selv om Jehova ikke hadde behov for å høre hva Moses mente, ga han Moses mulighet til å si hva som lå ham på hjertet. Ville du ha hørt tålmodig på resonnementet til en som tidligere har vist en feilaktig tankegang, og så ha gjort som den personen foreslo eller ba deg om? Kanskje ikke. Men Jehova lytter tålmodig til alle mennesker som ber til ham i tro.

¹⁵ Hver og en av oss gjør vel i å spørre seg selv: Når Jehova er så ydmyk at han lytter til oss små mennesker, slik han lyttet til Abraham, Rakel, Moses, Josva, Manoah, Elia og Hiskia, burde ikke da jeg også være villig til å lytte til andre? Kan jeg bli flinkere til å vise alle mine brødre og søstre ære, ta hensyn til deres verdighet, lytte til det de har å si, og følge gode forslag de kommer med? Er det noen i menigheten eller familien min som akkurat nå har behov for at jeg viser dem oppmerksomhet? Hva bør jeg gjøre med det? Hva kommer jeg til å gjøre med det? – 1. Mos 30:6; Dom 13:9; 1. Kong 17:22; 2. Krøn 30:20.

12.–18. JUNI

SKATTER FRA GUDS ORD | 2. KRØNIKE-BOK 32–33

«Styrk dine brødre og søstre i vanskelige tider»

it-1 172 avsn. 1

Assyria

Sankerib. Sankerib, Sargon IIs sønn, angrep Juda rike i Hiskias 14. år (732 f.v.t.). (2Kg 18:13; Jes 36:1) Hiskia hadde gjort opprør mot det åk assyrerne hadde lagt på Juda som følge av det hans far, Akas, hadde gjort. (2Kg 18:7) Sankerib reagerte ved å gjennomføre et raskt felttog i Juda

– han skal ha erobret 46 byer (jf. Jes 36: 1, 2) – og fra sin leir i Lakisj forlangte han så at Hiskia skulle betale en tributt på 30 talenter gull (ca. 81 000 000 kr) og 300 talenter sølv (ca. 13 500 000 kr). (2Kg 18:14–16; 2Kr 32:1; jf. Jes 8:5–8.) Selv om dette beløpet ble betalt, sendte Sankerib ut sine talsmenn for å forlange betingelsesløs overgivelse av Jerusalem. (2Kg 18: 17 til 19:34; 2Kr 32:2–20) Fordi Jehova forårsaket at 185 000 av Sankeribs soldater ble drept på én natt, ble den skrytende assyreren nødt til å trekke seg tilbake og reise tilbake til Ninive. (2Kg 19:35, 36) Der ble han senere snikmyrdet av to av sine sønner, og han ble etterfulgt på tronen av en tredje sønn, Asarhaddon. (2Kg 19:37; 2Kr 32:21, 22; Jes 37:36–38) Disse hendelsene, bortsett fra tilintetgjørelsen av assyriske tropper, er også omtalt på Sankeribs prisme og Asarhaddons prisme. – BILDER: bd. 1, s. 957.

w13 15.11. 19 avsn. 12

‘Sju hyrder, åtte høvdinger’ – betydningen for oss i dag

¹² Når vi føler at vi ikke kan løse et problem, er Jehova alltid villig til å gi oss den hjelpen vi trenger. Men han venter at vi selv gjør det vi kan. Hiskia rådførte seg med «sine fyrster og sine veldige menn», og de bestemte seg for «å stoppe til vannet i de kildene som var utenfor byen ... Videre fattet [Hiskia] mot og bygde opp hele den nedbrutte muren og reiste tårn på den, og utenfor bygde han en annen mur, og han ... laget kastevåpen i stor mengde og skjold». (2. Krøn 32:3–5) På denne tiden brukte Jehova en rekke modige menn til å beskytte sitt folk og tjene som hyrder – Hiskia, hans fyrster og de åndelig sterke profetene.

w13 15.11. 19 avsn. 13

‘Sju hyrder, åtte høvdinger’ – betydningen for oss i dag

¹³ Det neste Hiskia gjorde, var enda viktigere enn å stoppe til kildene utenfor byen og å forsterke bymurene. Som den omsorgsfulle hyrden han var, samlet han folket og gav dem åndelig oppmuntring med ordene: «Vær ikke redde eller skrekkslagne på grunn av kongen i Assyria ... for det er flere med oss enn med ham. Med ham er en arm av kjød, men med oss er Jehova vår Gud, for å hjelpe oss og for å utkjempe våre slag.» For en trosstyrkende påminnelse – Jehova ville kjempe for sitt folk! Da jødene hørte dette, begynte de «å støtte seg til Hiskias, Judas konges, ord». Legg merke til at det var ‘Hiskias ord’ som fikk folket til å være modige. Han og hans fyrster og «veldige menn», foruten profetene Mika og Jesaja, viste seg å være gode hyrder, slik Jehova hadde forutsagt gjennom sin profet. – 2. Krøn 32:7, 8; **les Mika 5: 5, 6.**

Åndelige perler

w21.10 4–5 avsn. 11–12

Hva er ekte anger?

¹¹ Etter hvert besvarte Jehova bønnene til Manasse. Det han ba om, viste at han virkelig hadde forandret seg, og det så Jehova. Jehova ble rørt av Manasses inderlige bønn og lot ham få tilbake kongemakten. Manasse gjorde alt han kunne for å vise hvor dypt han angret. Han gjorde det Akab aldri gjorde. Han forandret oppførselen sin. Han kjempet aktivt mot avgudsdyrkelsen og oppfordret folket til å tilbe Jehova. (**Les 2. Krønikebok 33:15, 16.**) Det må ha krevd mot og tro, for i mange tiår hadde Manasse vært et dårlig

eksempel for familien sin, for landets høytstående menn og for folket. Men nå på slutten av livet prøvde han å rette opp i noe av det gale han hadde gjort. Han hadde sannsynligvis positiv påvirkning på barnebarnet sitt Josjia, som senere ble en veldig god konge. – 2. Kong 22:1, 2.

¹² Hva kan vi lære av eksemplet med Manasse? Han ydmyket seg, og det stoppet ikke med det. Han bønnfalt Gud om å tilgi ham. Og han forandret oppførselen sin. Han gjorde alt han kunne for å rette opp i den skaden han hadde gjort, og han begynte å tilbe Jehova og å hjelpe andre til å gjøre det samme. Eksemplet med Manasse viser at det er håp også for dem som har begått veldig alvorlige synder. Det understreker virkelig at Jehova Gud «er god og tilgir villig». (Sal 86:5) Når man angrer oppriktig, er det mulig å få tilgivelse.

19.–25. JUNI

SKATTER FRA GUDS ORD | 2. KRØNIKEBOK 34–36

«Gjør du god bruk av Guds Ord?»

it-1 983 avsn. 5

Hulda

Da Josjia hørte opplesningen fra «selve lovboken», som øverstepresten Hilkia hadde funnet i Jehovas hus i forbindelse med det utbedringsarbeidet som pågikk, sendte han en delegasjon for å søke veiledning fra Jehova. Delegasjonen oppsøkte Hulda, som overbrakte dem Jehovas ord om at alle de ulykkene som var nevnt i «boken», skulle ramme den frafalne nasjonen. Hulda tilføyde at Josjia skulle slippe å se ulykken, men skulle bli ‘samlet til sine forfedre og til sin egen gravplass i fred’,

ettersom han hadde ydmyket seg framfor Jehova. – 2Kg 22:8–20; 2Kr 34:14–28.

w09 15.6. 10–11 avsn. 20

Vær nidkjær for Jehovas hus!

²⁰ Under det restaureringsarbeidet som kong Josjia organiserte, fant øverstepresten Hilkia «boken med Jehovas lov, som var gitt ved Moses' hånd». Han gav den til Sjafan, kongens sekretær, som i sin tur begynte å lese opp av den for Josjia. (Les 2. Krønikebok 34:14–18.) Hva førte dette til? Kongen sønderrev straks sine klær i sorg og gav noen menn beskjed om å rådspørre Jehova. Gjennom profetinnen Hulda kom Jehova med et budskap der han fordømte noen av de religiøse handlingene som hadde pågått i Juda. Jehova hadde imidlertid merket seg de fine bestrebelsene Josjia hadde gjort for å fjerne avguderiske skikker, og han fortsatte å se på Josjia med velvilje, selv om det ble forutsagt at nasjonen som et hele skulle bli rammet av ulykke. (2. Krøn 34:19–28) Hva kan vi lære av dette? Vi ønsker naturligvis det samme som Josjia. Vi vil reagere raskt på Jehovas veiledning og retningslinjer og merke oss det advarende eksemplet på hva som kan skje hvis vi tillater at frafall og troløshet gradvis får innpass i vår tilbedelse. Og vi kan være sikker på at Jehova vil merke seg og sette pris på vår nidkjærhet for den sanne tilbedelse, akkurat som han gjorde i Josjias tilfelle.

Åndelige perler

w17.03 26–27 avsn. 15–17

Lærer du av bibelske eksempler?

¹⁵ Hva kan vi lære av det som skjedde med den gode kong Josjia? Tenk over det som førte til at han led nederlag og døde. (Les

2. Krønikebok 35:20–22.) Josjia kjempet mot Neko, kongen i Egypt, selv om Neko sa til Josjia at det ikke var ham han hadde en konflikt med. Bibelen sier at Nekos ord kom «fra Guds munn». Så hvorfor kjempet Josjia likevel mot Neko? Det forteller ikke Bibelen noe om.

¹⁶ Josjia burde ha undersøkt om det Neko sa, virkelig kom fra Jehova. Hvordan kunne han ha gjort det? Han kunne ha spurt Jeremia, en av de trofaste profetene. (2. Krøn 35:23, 25) Men det står ingen steder at han gjorde det. Josjia burde også ha tenkt over fakta. Neko var på vei til Karkemisj for å føre krig 'mot et annet hus', ikke mot Jerusalem. Dessuten var ikke Guds navn inne i bildet, for Neko hånte verken Jehova eller hans folk. Så Josjia viste dårlig dømmekraft ved å kjempe mot Neko. Hva kan vi lære av dette? Når vi står overfor et problem, bør vi tenke over hva som kan være Jehovas vilje i saken.

¹⁷ Når det oppstår et problem, bør vi tenke over hvilke bibelske prinsipper som kommer inn i bildet, og hvordan vi kan følge dem. I noen tilfeller kan det være at vi ønsker å spørre de eldste om råd. Vi har kanskje tenkt over det vi allerede vet om emnet, og har kanskje også gjort undersøkelser i publikasjonene våre. Men det finnes kanskje flere bibelske prinsipper som vi bør ta i betraktning, og som en eldste kan gjøre oss oppmerksom på. Se for eksempel for deg denne situasjonen: En søster har planlagt å gå ut i felttjenesten en bestemt dag, men mannen hennes, som ikke er et vitne, vil at hun skal være hjemme. (Apg 4:20) Han sier at de ikke har hatt mye tid sammen i det siste, og at han har lyst til at de to skal gjøre noe sammen. Hun tenker kanskje over noen relevante skriftsteder, for eksem-

pel om at man må adlyde Gud, og om at de kristne har fått påbud om å gjøre disipler. (Matt 28:19, 20; Apg 5:29) Men hun må også ha i tankene at en gift kvinne skal underordne seg mannen sin, og at Guds tjenere skal være rimelige. (Ef 5:22–24; Fil 4:5) Er mannen hennes helt imot at hun går ut i tjenesten, eller ber han henne om å gjøre noe annet bare denne ene dagen? Som tjenere for Jehova må vi vise likevekt, være rimelige og ta avgjørelser som gjør at vi kan ha god samvittighet.

26. JUNI–2. JULI

SKATTER FRA GUDS ORD | ESRA 1–3

«La Jehova bruke deg»

w22.03 14 avsn. 1

Ser du det Sakarja så?

DET var spenning i luften. Jødene hadde vært i fangenskap i Babylon i mange år, men nå hadde Jehova Gud påvirket tankene til perserkongen Kyros, slik at de fikk slippe fri. Kongen kom med en kunngjøring om at jødene skulle få vende tilbake til hjemlandet sitt «og gjenoppbygge Jehovas, Israels Guds, hus». (Esra 1:1, 3) For en stor nyhet! Den betydde at tilbedelsen av den sanne Gud skulle bli gjenopprettet i det landet han hadde gitt til sitt folk.

w17.10 26–27 avsn. 2

Vogner og en krone som beskytter deg

² Sakarja visste at de jødene som hadde flyttet til Jerusalem, hadde gjort det på grunn av sin tro. Den sanne Gud hadde motivert dem til å forlate sitt hjem og sitt levebrød i Babylon. (Esra 1:2, 3, 5) De hadde reist fra et land de kjente, for å flytte til et sted de fleste av dem aldri hadde sett.

Hvis gjenoppbyggingen av Jehovas tempel ikke hadde vært viktig, ville de ikke ha foretatt en vanskelig reise på omkring 1600 kilometer gjennom et ugjestmildt område.

Åndelige perler

w06 15.1. 18 avsn. 8

Viktige punkter fra Esras bok

1:3–6. Noen av israelittene ble værende i Babylon. På lignende måte er det mange blant Jehovas vitner som ikke kan begynne i heltidstjenesten eller tjene der behovet er større. Men de støtter og oppmuntrer dem som kan. De gir også frivillige bidrag til fremme av forkynnelsen av Riket og arbeidet med å gjøre disipler.